

Az őrsön megkértek egy kis apróságra. Mary, mondták, feljegyzés a neve. Kivittek hátra, az udvarba, ahol ebédelni szoktak, és megmutattak egy fácskát, amely száználmasan haldoklott. Valami négy lábú csúnyán megrágcsálta. Ne ess túlzásba, mondták.

Megígértem, hogy nem fogok, de magamban azt gondoltam, hogy az a négy lábú valami igencsak túlzásba esett, és ettől túlzásba esett a fácska is; abba a szomorkás álla-

potba, hogy a halálán volt. A rend őrei körben ültek zsúrszendvicseket majszolva, és megkínáltak eggyel. Ez nagyon finom, mondta a hadnagy, a feleségem készítette. Látva, hogy mogyoróvajás-lekváros, azt gondoltam, a neje túlzásba esett, de nem mondtam semmit. Csak ültem a fácskát nézve, és ettem a kis szendvicsemet. Amikor befejeztem, kértem tőlük egy írószerszámot, és egy aprócska noteszceruzát adtak. Akkor sem mondtam semmit. Csak megírtam, és átnyújtottam a feljegyzésemet. A leírást a fácskáról, melyet karácsonyi ajándékul szántak a kapitányuknak, mármint a fogalmazványomat – mert a kapitány szerette azt a fácskát és az írásomat –, és mind azt remélték, hogy miatta a szívébe zárja őket, és – ki tudja? – talán megemeli a fizetésüket. Miután ott ültünk beszendvicskézve, elöntött a bajtársiasság jó érzése, és amikor megkérdezték, van-e még valami mondanivalóm, azt mondtam nekik, hogy az ember kezdetben érti a világot, de magát nem, és amikor végre érti önmagát, már nem érti a világot. Elégedettnek látszottak velem. Rendőr-őrszolgák és mind jócskán fiatalok.

Mary Ruefle* 23

A KIS NOTESZCERUZA

(Fordította: Szilágyi Mihály)

*Mary Ruefle amerikai költő, író és esszéista. Az Amerikai Művészeti Akadémia irodalmi díjasa, a William Carlos Williams- és a Whiting-díj kitüntetettje.